

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: P-525/2023-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu po sutkinji Ivani Hrkać, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKO DRUŠTVO SKLADATELJA, OIB 56668956985, Zagreb, Berislavićeva 9, koje zastupa Pavle Fellner, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika PLITVICE ĐOGAŠ d.o.o., OIB 65688097699, Split, Pod Kosom 40, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva LJUBIČIĆ – VRDOLJAK & PARTNERI d.o.o. Split, radi zabrane javnog priopćavanja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 20. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja Andreje Dominkuš i zamjenice punomoćnika tuženika Ane Močić, na ročištu za objavu presude 23. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Zabranjuje se tuženom PLITVICE ĐOGAŠ d.o.o., Split OIB: 65688097699 u svom ugostiteljskom objektu hotel „CVITA“, Mihanovićeva 42F, Split priopćavati javnosti autorska glazbena djela hrvatskih i stranih autora, snimke izvedbi umjetnika izvođača i snimke sadržane na fonogramima za koje ne posjeduje odobrenje udruge nositelja prava iz članka 160. ZAPSP Narodne novine broj: 167/03, odnosno organizacije za kolektivno ostvarivanje prava iz članka 233. ZAPSP Narodne novine broj 111/21.

II Nalaže se tuženom PLITVICE ĐOGAŠ d.o.o., Split, OIB: 65688097699, platiti tužitelju HRVATSKOM DRUŠTVU SKLADATELJA iz Zagreba iznos od 38.655,70 eura (trideset osam tisuća šesto pedeset i pet eura sedamdeset centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22) i to do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, koja kamata teče:

na iznos od 1.264,01 eura od 1. svibnja 2021. do naplate,
na iznos od 10.112,03 eura od 1. siječnja 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. veljače 2022. do naplate,

na iznos od 1.276,90 eura od 1. ožujka 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. travnja 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. svibnja 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. lipnja 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. srpnja 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. kolovoza 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. rujna 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. listopada 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. studenog 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. prosinca 2022. do naplate,
na iznos od 1.276,90 eura od 1. siječnja 2023. do naplate,
na iznos od 1.328,54 eura od 1. veljače 2023. do naplate,
na iznos od 3.985,62 eura od 1. svibnja 2023. do naplate,
na iznos od 1.328,54 eura od 1. lipnja 2023. do naplate,
na iznos od 1.328,54 eura od 1. srpnja 2023. do naplate,
na iznos od 3.985,62 eura od 1. listopada 2023. do naplate.

III Nalaže se tuženom PLITVICE ĐOGAŠ d.o.o., Split, OIB: 65688097699, platiti tužitelju HRVATSKOM DRUŠTVU SKLADATELJA iz Zagreba troškove parničnog postupka u iznosu od 7.212,01 eura (sedam tisuća dvjesto dvanaest eura i jedan cent) zajedno sa zateznim kamatama od 23. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku petnaest dana.

IV Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 3.750,03 eura (tri tisuće sedamsto pedeset eura i tri centa) s pripadajućim zateznim kamatama kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 17. listopada 2023. ovom sudu podnio tužbu kojom sudu predlaže donijeti presudu kojom će zabraniti tuženiku u svom ugostiteljskom objektu hotelu „CVITA“, Mihanovićeve 42F, Split priopćavati javnosti autorska glazbena djela hrvatskih i stranih autora, snimke izvedbi umjetnika i izvođača te snimke sadržane na fonogramima za koje ne posjeduje odobrenje nositelja prava iz članka 233. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima ("Narodne novine" broj 111/2021. – dalje: ZAPSP). Predložio je i naložiti tuženiku isplatu tužitelju ukupnog iznosa od 38.655,70 eura sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose prema datumu dospelja, na ime naknade za neovlašteno korištenje predmeta zaštite tužitelja u utuženom razdoblju: od travnja 2021. do kraja rujna 2023.

2. Tužitelj je u tužbi naveo kako je, kao udruga autora, ovlašten davati odobrenja za priopćavanje javnosti autorskih glazbenih djela te da bez njegova odobrenja nije moguće javno iskorištavati autorska glazbena djela, snimke umjetnika izvođača i fonograme, sve u smislu odredbi ZAPSP.

3. Navodi, nadalje, kako je kontinuiranim terenskim kontrolama od travnja 2021. do kraja rujna 2023., utvrdio da je tuženik u hotelu CVITA javno iskorištavao glazbena

djela bez tužiteljeva odobrenja. Kao dokaz svojih tvrdnji predložio je pregledati i pročitati: Zapisnike o kontroli, Ispis evidencijske kartice i obračuna za razdoblje od 1. travnja 2021. do 30. rujna 2023., Prijave stalnog korištenja glazbe u hotelu za 2021., 2022., te 2023., koje je priložio tužbi, te saslušati kao svjedoke Ivana Bušića i Milana Krivaju, tužiteljeve kontrolore.

4. Visinu zahtjeva, budući da se radi o hotelu smještajnog kapaciteta od 101 do 500 gostiju, koji uključuje i zajedničke prostorije hotela I. kategorije, tužitelj temelji na odredbama Pravilnika o naknadama za javnu izvedbu i priopćavanje javnosti glazbenih djela (Narodne novine 80/92 i 1/97), Pravilnika o naknadama za iskorištavanje snimljenih izvedbi umjetnika izvođača (Narodne novine 1/97), Pravilnika o naknadama za iskorištavanje fonograma (Narodne novine 116/00), Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o naknadama za javnu izvedbu i priopćavanje javnosti glazbenih djela te naknadama za korištenje glazbenih izvedbenih materijala od 10. listopada 2006., Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o naknadama za iskorištavanje snimljenih izvedbi umjetnika izvođača od 9. studenog 2006. i Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o naknadama za iskorištavanje fonograma od 31. listopada 2006., koji su objavljeni u službenom glasilu Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo 1/2007.

5. Primjenom članka 284. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine " broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/23022., 114/2022. i 155/2023. – dalje: ZPP) tužba je tuženiku dostavljena na odgovor.

6. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbeni zahtjev i predložio je odbiti ga kao neosnovanog. Naveo je da u zajedničkim prostorijama hotela CVITA uopće ne postoje uređaji putem kojih bi se emitirao sadržaj koji je predmet tužiteljeve zaštite. Također je istaknuo da hotelska soba po definiciji nema obilježje javnog mjesta jer u hotelske sobe nije omogućen pristup javnosti pa je tužiteljev zahtjev i u tom dijelu neosnovan. Drži da je autorsko djelo izvedeno „javno“ kad je izvedeno pred većim brojem osoba ili u prostoru dostupnom javnosti. Upravo to obilježje, smatra da nedostaje tuženiku, budući da hotelske sobe nisu mjesta pristupačna javnosti uz plaćanje ulaznice u smislu članka 13. točke (d) Rimske konvencije.

7. Poziva se na tumačenje članka 8. stavka 3. Direktive 2006/115/EZ Europskog parlamenta i vijeća od 12. prosinca 2006. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe te o autorskom pravu srodnim pravima u području intelektualnog vlasništva koji glasi: „Države članice moraju organizacijama za radiodifuziju predvidjeti isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za bežično reemitiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja kao i za priopćavanje javnosti njihovih radiodifuzijskih emitiranja, ako se takvo priopćavanje obavlja na mjestima pristupačnim javnosti uz plaćanje ulaznice.”

8. Osobito upire na stajalište izraženo u presudi Europskog suda pod brojem C-641/2015 od 16. veljače 2017. o tome što predstavlja pojam javnosti u smislu hotelske sobe u kojima se nalazi televizija te da priopćavanje sadržaja televizijskih i radijskih emitiranja putem televizijskih uređaja postavljenih u hotelske sobe ne predstavlja priopćavanje na mjestu pristupačnom javnosti uz plaćanje ulaznice.

9. Predložio je sudu izvesti dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu tuženika Ive Đogaš i Miroslava Đogaša te očevid na licu mjesta. Predložio je saslušati i svjedoke koji su svakodnevno u hotelu CVITA: Ines Gnjidić, Roberta Lučića, Vinka Šage, Maje Pavela, Gordane Projić i Stipe Vrgoča.

10. Nadalje, tuženik smatra da je tužiteljev zahtjev neosnovan i zbog toga što tužitelji kontrolori nisu utvrđivali činjenice neposrednim opažanjem u hotelskim sobama, nego su na temelju same kategorizacije hotela, uzeli kao utvrđeno da u svakoj hotelskoj sobi postoji televizor putem kojeg se emitira sadržaj koji predstavlja predmet tužiteljeve zaštite. Na tu okolnost tuženik je predložio pribaviti spise Općinskog prekršajnog suda u Zagrebu: Pp-836/24, Pp-5949/24, Pp-5823/23, Pp-5822/23 i Pp-844/24. Radi se o prekršajnim postupcima protiv tuženika te je u njima utvrđeno upravo to: da tužitelji kontrolori nisu pristupali u hotelske sobe nego su na temelju kategorizacije hotela donijeli zaključak da se u hotelskim sobama nalaze TV prijamnici.

11. Tužitelj je naglasio da su navodi iz odgovora na tužbu suprotni onome što je sam tuženik naznačio u prijavama stalnog korištenja glazbe za 2021., 2022. i 2023. godinu. Iz tih prijava da je vidljivo kako je upravo tuženik naznačio da se na recepciji i u aperitiv baru koristi glazba, a isto su utvrdili i kontrolori tužitelja vršeći kontrole. Tužitelj smatra i da je tuženikovo pozivanje na presudu Suda EU broj C-641/2015 i odredbe Direktive 2006/115/EZ promašeno jer se iste odnose na tumačenje članka 8. stavka 3. Direktive 2006/115 - predstavlja li priopćavanje televizijskih i radijskih emitiranja putem televizijskih uređaja postavljenih u hotelske sobe priopćavanje na mjestu pristupačnom javnosti uz plaćanje ulaznice. Navodi da se u tom postupku utvrđivalo je li ispunjena pretpostavka „uz plaćanje ulaznice“, što je za ovu pravnu stvar irelevantno.

12. Tužitelj je ukazao na stajalište izraženo u predmetu C-306/05 Suda EU, kojim je utvrđeno kako distribucija signala koju hotel putem televizijskih uređaja omogući klijentima koji su odsjeli u sobama tog hotela, neovisno o tehnici prijenosa korištenog signala, predstavlja čin priopćavanja javnosti u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2011/29, i da se privatna narav soba takvog hotela ne protivi tomu da priopćavanje djela tim putem predstavlja čin priopćavanja javnosti u smislu te odredbe.

13. Tuženik je ustrajao u tvrdnjama da postojanje televizora u hotelskoj sobi ne ispunjava kriterij „javnosti“ jer se u svakoj sobi nalazi ograničen broj osoba, soba nije otvorena neograničenom krugu ljudi, već isključivo onima koji su tu odsjeli pa gledanje televizijskog sadržaja predstavlja privatno korištenje, a ne javno priopćavanje.

14. Tuženik drži da tužiteljevo tumačenje tarife kojim bi se sama dostupnost TV prijamnika u sobi podvela pod obvezu plaćanja naknade značilo proširenje tarifa izvan njihova razumnog dosega i bilo protivno ZAPSP-u. Tarifa se mora tumačiti u skladu sa zakonom – a zakon nalaže da tužitelju naknada pripada za priopćavanje koje je javno.

15. Ističe kako hotelska soba nije javni prostor niti je korištenje TV-a u njoj javno priopćavanje pa tuženik nije dužan plaćati naknadu za tu uporabu. Nijedan propis iz područja autorskog prava izrijeком ne propisuje obvezu plaćanja naknade za držanje TV prijamnika u smještajnim jedinicama jer to predstavlja tek „potencijalno slušanje glazbe“. Smatra da tužitelj takve naknade pokušava opravdati analogijom s drugim javnim korištenjima, ali ta analogija nije utemeljena. Ocjena je tuženika da to

predstavlja i neutemeljeno ograničenje prava vlasništva i poduzetničke slobode koje su ustavne kategorije.

16. Navodi da nametanje obveze plaćanja autorske naknade za svaku sobu s televizorom faktično opterećuje tuženikovo pravo vlasništva (jer mora trpjeti izdavanje imovine – novca – bez počinjenja radnje koja bi bila eksploatacija tuđeg djela pred javnošću) i sužava slobodu poduzetništva (jer uvodi dodatni parafiskalni namet na uobičajenu uslugu smještaja).

17. Tužitelj je ustrajao u tvrdnjama da se tuženik neosnovano poziva na praksu suda Europske unije iz koje proizlazi da se odnosi na priopćavanje radijskog i televizijskog emitiranja putem TV uređaja u hotelskim sobama, jer se tuženik poziva na primjere iz prakse koji su vezani uz prava organizacija za emitiranje na priopćavanje javnosti njihovih signala te s time povezanim kriterijem „plaćanja ulaznica“, pa nisu primjenjivi na slučajeve u kojima je gostima u hotelskim sobama, kao široj javnosti (koja plaća smještaj), pristupačan uređaj putem kojeg se javno priopćavaju glazbena autorska djela sadržana u televizijskim programima.

18. U dokazne svrhe ovaj sud je pregledao i pročitao isprave i dokumentaciju sadržanu u spisu i to: izvod iz sudskog registra (stranice 8–14), obračun za stalnog korisnika (stranice 15-16), ispis evidencijske kartice za razdoblje od 1. travnja 2021. do 30. rujna 2023. (stranice 17-18), ispis izdanih upozorenja (stranica 19), poziv na sklapanje sporazuma od 6. listopada 2023. (stranica 20), zapisnike o izvršenoj kontroli (stranica 21-24), prijave stalnog korištenja glazbe u hotel za 2021., 2022. i 2023. (stranice 25-30), izvod o turističkom prometu po danima (stranice 31-32), zapisnike o kontroli (stranice 165-168). Pročitani su i zapisnici iz prekršajnih spisa vođenih protiv tuženika, kao i dijelovi prekršajnih presuda koje je tuženik u spis dostavio uz podnesak od 28. travnja 2025. Također je sud izveo dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Bušića, Milana Krivaje, Vinka Šage i Ines Gnjiđić. Saslušana je i zastupnica po zakonu tuženika Iva Đogaš.

19. Sud nije izveo dokaz očevidom na licu mjesta jer je smatrao da izvođenje tog dokaza ne bi doprinijelo utvrđivanju činjeničnog stanja potrebnog za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari. Tuženik je predložio izvesti dokaz očevidom radi utvrđenja činjenice postoji li u zajedničkim prostorijama hotela uređaj putem kojih bi se emitirao sadržaj koji predstavlja predmet tužiteljeve zaštite.

20. Predmet spora je zahtjev za zabranu i plaćanje naknade za javno priopćavanje predmeta tužiteljeve zaštite u razdoblju od travnja 2021. do rujna 2023. Prema tome, utvrđivanje činjenice postoje li u ovom trenutku zvučnici ili slični uređaji za emitiranje glazbe u zajedničkim prostorijama hotela CVITA, ne bi ni na koji način moglo biti od utjecaja na odluku suda.

21. Također, nisu saslušavani ni preostali svjedoci koje je tuženik predložio saslušati u podnesku od 28. travnja 2025. Saslušavanje još četiri svjedoka na istu okolnost (postoje li u zajedničkim prostorijama hotela uređaji za distribuciju zvuka i pušta li se glazba) dovelo bi do nepotrebnog odugovlačenja ovog postupka; a ocjena je suda da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno saslušanjem svjedoka Ivana Bušića, Milana Krivaje, Vinka Šage, Ines Gnjiđić te saslušanjem zastupnice po zakonu tuženika Ive Đogaš.

22. Konačno, sud je odustao i od pribavljanja prekršajnih spisa poslovnih brojeva Pp-836/24, Pp-5949/24, Pp-5823/23, Pp-5822/23 i Pp-844/24 od Općinskog prekršajnog suda u Zagrebu. Pribavljanje tih spisa je tuženik predložio radi utvrđenja činjenice da tužitelji kontrolori nisu ulazili u hotelske sobe da bi provjerili postojanje TV uređaja u njima. Kako su, međutim, kontrolori Ivan Bušić i Milan Krivaja, saslušani kao svjedoci u ovom postupku, potvrdili tuženikove tvrdnje da nisu ulazili u hotelske sobe nego su zaključak o postojanju TV uređaja u sobama donijeli na temelju kategorizacije hotela CVITA, pribavljanje prekršajnih spisa ukazalo se nepotrebnim.

23. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao rezultat cjelokupnog postupka, sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan.

24. Tijekom postupka nije bila sporna legitimacija stranaka.

25. Odredbama članka 233. stavaka 1. i 2. ZAPSP-a propisano je kako je prije početka korištenja predmeta zaštite ZAPSP-a, pravna odnosno fizička osoba dužna podnijeti zahtjev za odobrenje korištenja određene vrste predmeta zaštite odgovarajućoj organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava. U zahtjevu se navodi vrsta i okolnosti korištenja, kao što su način, prostor i vrijeme korištenja te ostali podaci o kojima ovisi visina naknade. Organizacija za kolektivno ostvarivanje prava dužna je u primjerenom roku odgovoriti na zahtjev za odobrenje korištenja, navodeći podatke koji su potrebni da bi mogla izdati odobrenje. Nakon primitka svih relevantnih podataka organizacija je dužna korisniku izdati odobrenje ili obrazložiti zašto nije u mogućnosti izdati odobrenje.

26. Člankom 224. stavak 1. ZAPSP-a propisano je da kolektivno ostvarivanje prava na području Republike Hrvatske može obavljati organizacija za kolektivno ostvarivanje prava koja za obavljanje takve djelatnosti ima odobrenje Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo. Iz stavka 8. istog članka proizlazi da organizacija za kolektivno ostvarivanje prava ostvaruje prava u svoje ime ili u ime nositelja prava, a za račun nositelja prava, dok iz stavka 9. istog članka proizlazi da je organizacija za kolektivno ostvarivanje prava dužna na zahtjev korisnika obavijestiti ga o nositeljima prava čija prava ne ostvaruje na temelju obavijesti iz stavka 6. tog članka.

27. Organizacija za kolektivno ostvarivanje prava, prema odredbama članka 279. stavcima 1. i 2. ZAPSP-a, kao nositelj prava iz ZAPSP-a, čije je pravo povrijeđeno može zahtijevati prestanak povrede i zabranu takve ili slične povrede ubuduće. Da bi ostvario takav zahtjev, dovoljno je da se nositelj prava pozove na svoje pravo i dokaže da ga tuženik uznemirava. Ako tuženik tvrdi da ima pravo poduzimati ono što nositelja prava uznemirava, na njemu je da to dokaže.

28. Iz isprava priloženih uz tužbu proizlazi da je tužitelj udruga autora koja je od Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo ovlaštena davati odobrenja za priopćavanje javnosti autorskih glazbenih djela, sve u smislu članka 224. ZAPSP-a. Prema tome, zaključiti je kako bez tužiteljeva odobrenja nije moguće javno iskorištavati autorska glazbena djela, snimke umjetnika izvođača i fonograme, te kako je tužitelj ovlašten naplaćivati naknadu za njihovo korištenje.

29. Nesporno je da je tuženik vlasnik ugostiteljskog objekta- hotela CVITA, u Splitu, na adresi Mihanovićeve 42F, te da se radi o hotelu kapaciteta od 62 sobe, odnosno 120

gostiju uz pomoćne ležajeve. Na koncu, tijekom postupka bilo je nesporno da tuženik nije od tužitelja ishodio potrebno odobrenje za javno korištenje glazbe za utuženo razdoblje.

30. Sporno je bilo ima li emitiranje sadržaja u hotelskoj sobi obilježje „javnog priopćavanja“, te je sporno je li tuženik u utuženom razdoblju neovlašteno koristio predmet tužiteljeve zaštite u zajedničkim prostorijama i sobama hotela CVITA, pa je li, slijedom toga, tužitelju dužan platiti naknadu za neovlašteno korištenje predmeta zaštite u utuženom iznosu.

31. Iz Prijave stalnog korištenja glazbe u hotelu za 2021. proizlazi da hotel CVITA radi cijelu godinu (u rubrici „sezonski rad“ popunjeno je „NE“), da je kapaciteta do 124 osobe i da u zajedničkim prostorijama- recepciji i loby baru koristi mehaničku glazbu s vlastita uređaja. Isti podaci su navedeni u Prijavama za 2022. i 2023. godinu: da se u zajedničkim prostorijama hotela, na recepciji i u loby baru koristi glazba. Sve navedene prijave popunjene su 30. siječnja 2023. te su opskrbljene pečatom i potpisom na mjestu predviđenom za potpis i pečat ovlaštene osobe ili djelatnika hotela.

32. Svjedok Ivan Bušić, tužiteljev kontrolor, u iskazu je naveo da je u utuženom razdoblju bio četiri puta u hotelu CVITA i svaki je put sastavio zapisnik o izvršenoj kontroli. Nije ulazio u hotelske sobe nego je iz komunikacije sa zaposlenicima utvrdio da se radi o hotelu sa 62 sobe koje su opremljene TV prijamnicima. Dva puta je komunicirao s Vanom Đogaš, a jedan put s Petrom Dragičevićem, koji su njegove zaključke o hotelskom kapacitetu potvrdili i potpisali zapisnike, a jedan put je komunicirao s radnicom koja se nije predstavila te je odbila potpisati zapisnik.

33. Što se tiče zajedničkih prostorija hotela, naveo je svjedok Bušić da svaki put provjerava prisutnost glazbe na recepciji i u loby baru. Jednom je čuo iz stropnih zvučnika u loby baru glazbu, a na recepciji glazbu nije čuo. Međutim, uređaji za stropno ozvučenje na recepciji su postojali svaki put kad je došao u hotel CVITA.

34. Svjedok Milan Krivaja izjavio je da je u hotelu CVITA prvi put bio u kontroli 27. siječnja 2021. Nije ulazio u sobe, nego je komunicirajući s Vanom Đogaš Košnjak saznao da hotel raspolaže sa 62 sobe, s njom je potpisao zapisnik i jedan joj primjerak zapisnika ostavio. Drugi put je išao u kontrolu 15. studenog 2022. i tada je razgovarao s gospodinom Petrom koji mu je se predstavio kao direktor. Potvrdio mu je da je kapacitet hotela 62 sobe, sastavili su zapisnik i jedan primjerak je ostavio gospodinu Petru. Treći put je bio u kontroli 12. svibnja 2023., kada je komunicirao s muškom osobom koja mu se nije predstavila ali je potvrdila da hotel ima 62 sobe. O opremljenosti soba TV prijamnicima zaključio je na temelju kategorizacije hotela od 4 zvjezdice, u sobe nije ulazio. Svjedok je izjavio kako nije siguran je li vršeći kontrole ulazio u loby bar, možda je u početku, ali se sjeća da prilikom njegovih dolazaka na recepciji nije čuo glazbu. Što se tiče postojanja zvučnika na recepciji, izjavio je, ako su i postojali, da nisu bili uočljivi odnosno „vidljivi“.

35. Svjedok Vinko Šago naveo je da stanuje u zgradi u kojoj je smješten hotel CVITA. Svakodnevno u hotelu boravi već 5-6 godina, od kada se hotel otvorio jer je se sprijateljio s Lukom Sablićem, unukom zastupnice po zakonu tuženika Ive Đogaš. Skoro svaki dan s društvom vrijeme provodi u predsoblju hotela, a kad nema gostiju koriste saunu i bazen i ostale prostorije. Nikad nije čuo glazbu u tim prostorijama.

Izjavio je da se društvo na taj račun šali, da su bez glazbe „kao umirovljenici“. Nije vidio postoje li u tim prostorijama uređaji za puštanje glazbe, ali kako je hotel velik, izjavio je da tako nešto ne bi mogao ni utvrditi. U hotelskim sobama nije nikad boravio niti ih je obilazio.

36. Svjedokinja Ines Gnjidić, izjavila je da je od 1. ožujka 2024. zaposlena u hotelu CVITA na mjestu voditelja prodaje, a njoj neposredno nadređena osoba je Vana Đogaš Košnjak. Ured svjedokinje se nalazi pored recepcije te je osoblje s recepcije nju kontaktiralo dva puta kad su došli tužiteljevi kontrolori. Osobno nije nikad potpisivala zapisnike o kontroli, a sjeća se da je jednom zvala Ivu Đogaš upravo zbog toga što je kontrolor vršio kontrolu i sastavljao zapisnik. Navela je da je jednom pri provođenju kontrole na recepciji zaista svirala glazba ali da se radi o glazbi koja ne podliježe tužiteljevoj zaštiti. Pojasnila je kako je tuženik unazad nekoliko mjeseci pribavio pozadinsku glazbu posredovanjem firme kojoj se nije mogla sjetiti točnog imena: „A je to“ ili „To je to“. Od tada u zajedničkim prostorijama hotela postoji mogućnost puštanja glazbe koja ne podliježe tužiteljevoj naplati, ali tu mogućnost hotel koristi jedino na recepciji.

37. Također je navela da je hotelsko osoblje prije često primalo pritužbe gostiju da je hotel tih jer nema glazbu.

38. Izjavila je da hotel raspolaže sa 62 sobe koje imaju TV uređaje s mogućnošću spajanja na internet. Ono što hotel omogućuje gostima, to je spajanje na wi-fi pa svaki gost preko tih uređaja može puštati sadržaje za koje ima vlastite korisničke podatke.

39. Zastupnica po zakonu tuženika Iva Đogaš, izjavila je da je direktorica hotela CVITA i da je jedino ona ovlaštena na zastupanje tuženika, iako određene ovlasti ima njena kćer Vana Đogaš Košnjak i unuk Luka Sablić. Navela je da je hotel za potrebe kategorizacije od 4 zvjezdice morao zadovoljiti uvjet postojanja TV prijamnika u svakoj sobi, a hotel ima 62 sobe. Kod otvaranja hotela iz nadležnog ministarstva nisu vršili provjeru funkcionalnosti uređaja po sobama nego su samo provjerili jesu li u sobama postavljeni TV uređaji. Međutim, iako ima TV prijarnike, hotel nema tehničke preduvjete za puštanje glazbe u sobama ni u zajedničkim prostorijama jer instalacije ne funkcioniraju te je tuženik u sudskom sporu s tvrtkom Baso, koja je radila te instalacije. TV uređaji u hotelu CVITA spojeni su na internet bežično pa gosti mogu koristiti tv sadržaj, Netflix, You tube i slično preko njihovih vlastitih korisničkih podataka. Zastupnica po zakonu tuženika izjavila je da je o svemu tome komunicirala s tužiteljem i da je bila spremna mirno riješiti ovaj spor, no ponuda koju je tužitelj ponudio bila previsoka.

40. Navela je da je nedavno hotel od tvrtke „Muzika i to“ ishodio mogućnost puštanja pozadinske glazbe na recepciji. Ta tvrtka im je dala na korištenje svoj uređaj preko kojeg puštaju pozadinsku glazbu na recepciji, a koja glazba ne podliježe tužiteljevoj zaštiti.

41. Prema navodima tuženikove zastupnice po zakonu, tužiteljevi kontrolori su bili u utuženom razdoblju u hotelu CVITA otprilike 6-7 puta, djelatnici bi njoj javili da se kontrola vrši, ili bi joj bio ostavljen zapisnik o kontroli. Zadnja kontrola je bila prije par mjeseci, nakon utuženog razdoblja, te nije potpisala zapisnik. Naglasila je i da su sve kontrole koje su predmet ovog postupka vršene u zimskom razdoblju, kada hotel radi

pod posebnim režimom. Naime, hotel u jednom dijelu godine da radi u punom kapacitetu, a u drugom tvrdi da radi u režimu "povremeno" sve u skladu s rješenjem nadležnog ministarstva.

42. Upitana o zaposlenicima hotela CVITA, zastupnica po zakonu tuženika navela je da je Petar Dragičević bio kraće vrijeme zaposlen u hotelu kao radnik u prodaji, iako se predstavljao kao direktor. Njena kćer Vana Đogaš Košnjak radi kao radnica u računovodstvu hotela.

43. Na pitanje čiji je potpis na ispravama nazvanima "Prijava stalnog korištenja glazbe za 2021., 2022. i 2023. godinu", koje su uvezane na stranicama spisa od 25 do 30, zastupnica po zakonu tuženika odgovorila je da se ne može očitovati je li to ona potpisala. Izjavila je da je te isprave popunjavala bivša radnica hotela koja se zvala Mirjana, a ne sjeća se njenog prezimena. Međutim, tko je potpisao te isprave, zastupnica po zakonu tuženika ne zna.

44. Analizirajući provedene dokaze pojedinačno i u njihovoj ukupnosti, sud je povjerovao iskazima saslušanih svjedoka Ivana Bušića i Milana Krivaje. Njihovi su iskazi uvjerljivi, životni i logični, u bitnome su međusobno podudarni, te u bitnome ne proturječe ispravama u spisu, osobito zapisnicima o izvršenom nadzoru javnog korištenja autorskih glazbenih djela (stranice 21- 24 spisa i 165- 168 spisa) i Prijavama stalnog korištenja glazbe u „hotelu“ za 2021., 2022. i 2023. godinu.

45. Iz zapisnika o kontroli 937129, proizlazi da je kontrolor Ivan Bušić (broj ovlasti 4326) 14. siječnja 2022. utvrdio da se u zajedničkom prostorijama hotela CVITA pušta skladba Shivers izvođača Eda Sherana, iz zapisnika 999516 proizlazi da je 3. veljače 2023. iz stropnog ozvučenja na recepciji hotela puštana skladba Srce za vodiča Petra Graše, iz zapisnika 937130 da je iz stropnog ozvučenja puštana skladba Happier than ever izvođača Billie Eilish, te iz zapisnika 999517 da je 3. veljače 2023. iz stropnog ozvučenja puštana skladba Najteža rič izvođača Petra Graše.

46. Kako je svjedok Ivan Bušić i iskazao, obavljaajući posao terenskog kontrolora, svaki put provjerava prisutnost glazbe u zajedničkim hotelskim prostorijama, što sud prihvaća kao istinito već po definiciji radnog mjesta svjedoka. Okolnost da spisu prileži više zapisnika iz kojih je zaključiti da je Ivan Bušić u zajedničkim prostorijama zabilježio puštanje glazbe, a u usmenom je u iskazu naveo da ju je samo jednom čuo, sud smatra odstupanjima u činjeničnim navodima koje se imaju pripisati proteku vremena ali istodobno ukazuju na spontanost, odnosno nepripremljenost iskaza svjedoka. Zato mu je sud u cijelosti povjerovao.

47. U bitnome, iskaz tog svjedoka je podudaran s iskazom svjedoka Milana Krivaje. I svjedok Krivaja je naveo da je vršio kontrole u više navrata, da mu je osoblje potvrdilo kako hotel raspolaže sa 62 sobe koje su opremljene TV uređajima. Isto proizlazi i iz zapisnika o kontroli koje je taj kontrolor sastavio (broj ovlasti na zapisniku 4325): 975535 od 21. srpnja 2021., te 995975 od 11. svibnja 2023.

48. Potrebno je navesti kako je na stranici 168 spisa uvezan zapisnik o kontroli broj 998896 od 15. studenoga 2022. koji je potpisan od kontrolora Milana Krivaje i u kojem je utvrđeno da su putem „razglasa“ puštane skladbe Playing for chance i Stand by me. Iz navedenog sud zaključuje da je i ovaj svjedok zbog protoka vremena zaboravio

detalje koje je utvrdio u vlastitim zapisnicima o kontroli pa je u saslušanju iskazao da u zajedničkim prostorijama nikad nije čuo puštanje glazbe, premda upravo iz ovog zapisnika proizlazi suprotno.

49. I ovdje sud smatra da se odstupanja u iskazima i zapisnicima o izvršenoj kontroli u pogledu činjenica imaju pripisati protoku vremena, ali ukazuju na nepripremljenost iskaza svjedoka. Životno je i logično da se kontrolori ne mogu sjećati svakog detalja o izvršenoj kontroli nakon protoka vremena, osobito zbog činjenice da vrše kontrole i na drugim mjestima, a ne samo u hotelu tuženika.

50. S druge strane, sud nije povjerovao iskazima svjedoka Vinka Šage i Ines Gnjiđić. Kako je svjedok Vinko Šago naveo, hotel CVITA je velikog kapaciteta te svjedok nije upoznat ima li zvučnike za puštanje glazbe u zajedničkim prostorijama, a u sobe nije ulazio. Budući da je, međutim, svjedok kazao da je u izrazito dobrim prijateljskim odnosima s Lukom Sabličem, unukom Ive Đogaš, sud smatra da je na posredan način svjedok zainteresiran za ishod spora pa mu nije povjerovao u dijelu iskaza u kojem navodi da njegovo društvo koristi saunu i bazen kad nema gostiju, da u tim prostorijama nema glazbe te da se šale kako su bez glazbe kao umirovljenici.

51. Ines Gnjiđić je kazala da je u hotelu CVITA zaposlena od 1. ožujka 2024., odnosno nakon utuženog razdoblja. Budući da su svjedokinji poznate okolnosti samo nakon tog datuma, sud nije osobito cijenio njen iskaz jer iz njega nije mogao zaključivati o odlučujućim činjenicama.

52. Iskazu tuženikove zastupnice po zakonu Ive Đogaš sud nije povjerovao jer je iskazivala nedosljedno i nelogično o više okolnosti.

53. Najprije, tvrdnja zastupnice po zakonu tuženika da hotel nema tehničke preduvjete za puštanje glazbe u zajedničkim prostorijama niti u sobama i da je hotel u sporu s tvrtkom koja mu je radila instalacije, ničim nije dokazana. Nisu dokazane niti tvrdnje zastupnice po zakonu tuženika da hotel tijekom godine radi u različitim režimima u sezoni i izvan nje, kao niti tvrdnje da je tužitelja više puta upozoravala kako hotel nema tehničke preduvjete za puštanje glazbe.

54. Nadalje, odredbom članka 51. stavka 3. Pravilnika o razvrstavanju, kategorizaciji i posebnim standardima ugostiteljskih objekata iz skupine Hoteli (Narodne novine 56/2016, 120/2019, dalje: Pravilnik) propisano je da postupak i način kategorizacije uključuje prikupljanje i ocjenu dokumentacije, očevid i po potrebi boravak u objektu.

55. Budući da iz citirane odredbe proizlazi kako je očevid nužan dio postupka kategorizacije hotela, neživotno je i nelogično da radnja očevida ne bi obuhvaćala i provjeru opremljenosti hotela u tehničkom smislu, uključujući i funkcionalnost instalacija. Također je neuvjerljivo da bi tuženik, ponašajući se kao savjestan gospodarstvenik, prihvatio i zadržao kategorizaciju od 4 zvjezdice, znajući da nema tehničke preduvjete za to. Time bi se izložio inspekcijskoj i prekršajnoj odgovornosti (članak 44. i članak 46. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti, "Narodne novine" br. 85/15., 121/16., 99/18., 25/19., 98/19., 32/20., 42/20., 126/21., 152/24.), te bi oglašavanje 4 zvjezdice predstavljalo zavaravajuću praksu prema gostima hotela.

56. Zbog toga sud nije povjerovao zastupnici po zakonu tuženika u dijelu u kojem je iskazivala da hotel nema instalacije za puštanje glazbe i da djelatnici nadležnog ministarstva nisu provjeravali funkcionalnost televizijskih uređaja po sobama već da su samo „letimično“ pogledali postoje li uređaji u sobama.

57. Iskaz zastupnice po zakonu je u tom dijelu nepovezan i sa dijelom njenog iskaza u kojem je navela da je bila spremna na mirno rješenje predmetnog spora ali nije pristala na tužiteljevu ponudu jer je, po njenoj ocjeni, bila previsoka. Zaključiti je, dakle, da do sporazuma nije došlo zbog visine iznosa koju je tuženik trebao platiti. Međutim, nelogično je da bi tuženik bio spreman platiti neki iznos koji smatra prihvatljivim, za uslugu koju uopće ne koristi, niti ju je u mogućnosti pružiti svojim gostima.

58. Zastupnica po zakonu tuženika iskazivala je nedosljedno i nelogično i u pogledu hotelskog osoblja. Najprije je navela da je ona jedina osoba ovlaštena za zastupanje tuženika a da određene ovlasti u zastupanju imaju njen unuk i kćer. Ovo bi proizlazilo i iz podataka u sudskom registru. Kasnije je, međutim, navela da njena kćer Vana Đogaš Košnjak radi u računovodstvu, iz čega bi proizlazilo da nema nikakvih ovlasti u zastupanju, dok iz iskaza svjedokinje Gnjidić, koja radi u prodaji, proizlazi da je upravo Vana Đogaš Košnjak njoj neposredno nadređena osoba u odjelu prodaje.

59. Neuvjerljiv je iskaz zastupnice po zakonu tuženika i u dijelu u kojem je iskazivala o potpisu na prijavama stalnog korištenja glazbe u hotelu za godine 2021., 2022. i 2023. Zastupnica po zakonu tuženika na izravno pitanje je li te isprave ona potpisala izjavila je da se ne može očitovati je li to ona potpisala, a ne zna ni ti tko bi mogao potpisati. Istodobno, izjavilo je da zna tko je te isprave popunjavao- djelatnica hotela Mirjana, čijeg se prezimena nije mogla sjetiti. Neuvjerljivo je da se nije mogla sjetiti prezimena osobe koja je ispunjavala isprave 30. siječnja 2023., te je neuvjerljivo i neživotno da se ne može očitovati je li njen vlastiti potpis na ispravama. Zbog toga sud nije povjerovao iskazu Ive Đogaš.

60. Iz svega navedenog je sud zaključio kako je tuženikov hotel, smještajnog kapaciteta od 62 soba, odnosno 120 gostiju, u utuženom razdoblju bio opremljen televizijskim prijamnicima u sobama i uređajima za distribuciju glazbe u zajedničkim prostorijama. Time je tuženik omogućio gostima koji odsjedaju u hotelskim sobama iskorištavanje autorskih djela za koje nije prethodno ishodio potrebno ovlaštenje, što predstavlja djelo priopćavanja javnosti.

61. Prema članku 3. stavku 4. ZAPSP/2003., javnim korištenjem autorskog djela smatra se svako korištenje autorskog djela i predmeta zaštite srodnih prava koje je pristupačno javnosti ili korištenje u prostoru koji je pristupačan pripadnicima javnosti, kao i omogućavanje pripadnicima javnosti pristupa autorskom djelu i predmetima srodnih prava u vrijeme i na mjestu koje sami odaberu.

62. Ista je odredba sadržana u članku 5. stavku 4. ZAPSP/2011, a da se u takvim slučajevima radi o djelu priopćavanja javnosti, stajalište je izrazio Europski sud pravde u presudi C-306/05 od 7. prosinca 2006. Kako je nesporno da tuženik u utuženom razdoblju nije ishodio potrebno ovlaštenje zar s trebalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

63. Visina naknade koju je tuženik dužan platiti tužitelju na ime neovlaštenog korištenja autorskih glazbenih djela, snimljenih izvedbi umjetnika izvođača i fonograma utvrđena je Pravilnika o naknadama za javnu izvedbu i priopćavanje javnosti glazbenih djela (Narodne novine 80/92 i 1/97), Pravilnikom o naknadama za iskorištavanje snimljenih izvedbi umjetnika izvođača (Narodne novine 1/97), Pravilnikom o naknadama za iskorištavanje fonograma (Narodne novine 116/00) te Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o naknadama za javnu izvedbu i priopćavanje javnosti glazbenih djela te naknadama za korištenje glazbenih izvedbenih materijala od 10. listopada 2006., Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o naknadama za iskorištavanje snimljenih izvedbi umjetnika izvođača od 9. studenog 2006. i Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o naknadama za iskorištavanje fonograma od 31. listopada 2006. koji su objavljeni u službenom glasilu Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo 1/2007. i dostavljeni u spis uz tužbu.

64. Odgovarajućom primjenom pojedinih tarifnih brojeva iz navedenih pravilnika (Tbr. 5.1.b i 5.2. c Pravilnika o autorskoj naknadi; Tbr. 2.1.b i 2.2.c Pravilnika o izvođačkoj naknadi te Tbr. 2.1.b i 2.2.c Pravilnika o fonogramskoj naknadi), a koji tarifni brojevi odgovaraju kapacitetu i radnom vremenu objekta tuženika proizlazi da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2021. do 31. prosinca 2021. bio dužan platiti mjesečno iznos od 1.264,01 eura (1.118,59 + PDV 13% 145,42), od 1. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. mjesečno iznos od 1.276,90 eura (1.130,00 + PDV 13% 146,90), a od 1. siječnja 2023. mjesečno iznos od 1.328,54 eura (1.175,70 + PDV 13% 152,84). Ukupno je, dakle, tuženikov dug za hotel CVITA iznos od 38.655,70 eura.

65. Zbog svega navedenog trebalo je prihvatiti tužbeni zahtjev kojim se tuženiku zabranjuje priopćavati javnosti autorska glazbena djela hrvatskih i stranih autora, snimke izvedbi umjetnika izvođača i snimke sadržane u fonogramima za koje ne posjeduje odobrenje udruge nositelja prava iz članka 233. ZAPSP (točka I. izreke) te naložiti tuženiku da tužitelju plati naknadu u iznosu od 38.655,70 eura zajedno sa zateznim kamatama koje teku na pojedine mjesečne iznose glavnice od dospijeca do isplate, prema odredbi članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje: ZOO), kako je odlučeno pod točkom II. izreke ove presude.

66. Kako je tužitelj postavio zahtjev za naknadu troškova postupka, odlučeno je i o tom zahtjevu. Budući da je u cijelosti uspio u parnici, tužitelju su troškovi priznati primjenom odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a, u svezi s odredbama članka 164. stavaka 1. i 2. ZPP-a i članka 155. ZPP-a.

67. S obzirom na označenu vrijednost predmeta spora od 38.668,97 eura (13,27 eura zahtjev pod točkom I., te 38.655,70 eura zahtjev pod točkom II.), tužitelju koji je zastupan po punomoćniku odvjetniku, pripada nagrada u vrijednosti od 500 bodova za pojedinu radnju, prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023. – dalje: Tarifa).

68. Tako mu za sastavljanje tužbe, prema Tbr. 7.1. Tarife pripada nagrada u visini od 500 bodova i za sastavljanje podneska od 16. studenoga 2023. nagrada u visini od 500 bodova (Tbr. 8.1. Tarife). Za zastupanje na ročištima 17. prosinca 2025., 4. ožujka

2026. i 20. travnja 2026. pripada mu po 500 bodova (Tbr. 9.1 Tarife), a za zastupanje na ročištu 28. travnja 2025. 125 bodova (Tbr. 9.5. Tarife).

69. Dakle, tužitelju za troškove zastupanja pripada nagrada u vrijednosti od 2625 bodova. S obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura (Tbr. 54. Tarife), tužitelju pripada trošak u iznosu od 5.250,00 eura, što uvećano za 25% PDV-a (Tbr. 46. Tarife) daje iznos od 6.562,50 eura.

70. Tom je iznosu valjalo pridodati i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 216,50 eura, prema Tar. br. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/2023.) te članku 7. stavak 1. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023. - dalje: ZSP), kao i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 433,01 eura, prema Tar. br. 2.1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi, u svezi s Tar. br. 1. stavak 1. Tarife sudskih pristojbi i članka 7. stavak 3. ZSP-a.

71. Ukupno je, dakle, tužitelju trebalo priznati troškove postupka u iznosu od 7.212,01 eura, zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od donošenja ove presude (23. lipnja 2026.) do isplate prema odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a, po stopi određenoj odredbom članka 29. stavak 2. ZOO-a, pa je odlučeno je kao pod točkom III. izreke.

72. Tužiteljev zahtjev za troškove preko toga iznosa odbijen je kao neosnovan (za iznos od 3.750,03 eura), primjenom članka 155 ZPP-a. Sud je stava da sastavljanje podneska od 25. lipnja 2025., podneska od 22. travnja 2025. kao ni 22. srpnja 2025. nisu bili potrebni za vođenje ovog postupka. Stoga je odlučeno kao pod točkom IV. izreke.

U Splitu 23. lipnja 2026.

Sutkinja
Ivana Hrkać

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Dostaviti:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-30889-cebcd**

Kontrolni broj: **040c7-f5213-f428d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVANA HRKAĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.